

Συμποσίον Δημαρχόν, τὰ μάλιστα σωμακόν.

Ἐξοὺ Θεωράκη τοῦ γιαιτροῦ τὸ πρῶτο περιβόλι προσέτρεξαν φαειρότατοι μετὰ σπουδῆς μεγάλης ὁ Δήμαρχος Φιλήμονας κι' οἱ Σύμβουλοι τοῦ εἰλο, γιαιτὶ τραπέζι ἔκανε ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης.

Καὶ ἦλθε ὁ Καλλιφρονάς, ὁ Πρόεδρος τῶν ἔλων, ὁ Ἔξνος μὲ τὴ μήτη του, ὁ Αἰσωπος, ὁ Σέλιων, ὁ Γέροντας, ὁ κομφιδός, ποὺ εἶναι ἔλος πεῖρα, ποὺ ἦρε πέρου ὅτ' ἀνὰ ἓνα σωρὸ βατράχια, καὶ ἀπὸ τότε ἀρχίσι νὰ πίνῃ μόνο μύρα κι' αὐτὴν οὐστὴναι πάντοτε εἰς ἔλα τὰ στομάχια. Ὁ Ζαχαρίας ὁ γνωστός κι' εἰς τὰ νερά ὁ μόνος, Ἀδριανὸς νεώτερος καλὸς ὀνόματι συγχρόνως, γιὰ τοὺς μπατζάδες εἰδικός, τὰ παλαιὰ πηγάδια, καὶ ἐπου τρώσιαι ἀνοικταὶ θὰ στήσῃ καὶ σημάδια. Ἐσχάτως μὲ τὸν Δημαρχοῦ τὰ εἶχε χαλασμένα καὶ ἀγριοκυττάζοντο μὲ μάτια γουρλωμένα, καὶ ὥς ἐκ τούτου σκάνδαλα συνέβησαν μεγάλα, μὰ τώρα τὰ ξανάφευγαν καὶ εἶναι μέλι γάλα.

Ὁ Ζαχαρίας, Σύμβουλος καθὼς καὶ δικηγόρος, πρὸς δὲ ὁ Ψόλλας, Βουλευτὴς καὶ πρώτης λιμενός, Βουρνάζος, εἰς τὰ νοῦμερα τὰ μάλα εἰδικός, κι' ἐπίτροπος Ἐκκλησιῶν καὶ Τραπεζιτικῶν, ὁ Σούλης ὁ ἀθάνατος, ποὺ τὰλλο καλοκαίρι ἐκ τῆς Πεντέλης τὸ νερὸ μ' ὀκνάς θὰ μὰς φέρῃ, ὁ Μεταξᾶς, μηχανικός, ἐπου πηγάς θ' ἀνοίξῃ, ποὺ ἔφαγε τὸν Σολωμὸ καὶ τῶρα τὸ δὲ λῆγῃ.

Μὰ ἦλθε μ' ἓνα φλάουτο καὶ ὁ γιαιτρὸς ὁ Σπᾶθης κι' ὁ Κώστας ὁ Σταυρόπουλος κι' ὁ Χοιδᾶς ὁ Στάθης, ὁ πρῶτος καὶ καλλίτερος ἀπὸ τοὺς ἑλληνιστῆς, ποὺ γιὰ ραχάτι ἔφερε σαράντα ναργιλῆδες. Κι' ὁ Χρηστομάνος ἦλθε ἔκει μὲ ἔλο του τὸ ἔαρος καὶ ὅτ' αὐτοῦ ποδοῖ ἀδωρεὶ ἐπέπεσε ὥς γλάρος, κι' ἀμέσως ἐπληρώσαν οἱ ἄλλοι ὅτ' οὐ Τραπεζί, γιαιτ' εἰςεσαν ὁ Χημικός πῶς ὅτ' οὐ φὰ δὲν παῖζει.

Κωνσταντίνους δ' ὁ πολλὸς δὲν ἦλθε ὅτ' αὐτὸς, διότι, ἔπου ἔλεγε πολλῶν φλυαρῶν ὅτομα, ἓνα ἕνα παρήγγειλε κανοῦρο ὅτ' αὐτὸς καὶ τὸ καπέλο φαίνεται δὲν ἔφθασε ἀκόμα. Μὰ κι' ὁ Δεικτάκης ἔλειπε καὶ ἄλλη συντροφία, γιαιτὶ καὶ τοὺτος χάνεται μὲ τὰ Νεκροταφεῖα, καὶ γιὰ νεκροὺς σκοτίζεται καὶ τρέχει κάθε τόσο καὶ δὲν τοῦ μένει μὴ σιγῇ νὰ τοῦδῃ καὶ καμπόσο.

Προσῆλθε δὲ κι' ὁ Δημαρχος μὲ τότ' ἄνδρ' ὑπὸ μᾶλιν κι' ὁ Ἀμφιτρώων ἔπειτα, ὁ Λάμπρος ὁ Μιχάλης, μὲ μὴ κοιλίτ' ἀβόναται καὶ μοῦρη σὰν τὸ θεάφι, καὶ πρὸς τὸν Ἀμφιτρώων πᾶς δαιτυμὼν ἐστράφη.

Ἐἶχαν κιεφτίδες μπόλικους καὶ φᾶρι σκορδαλιά, μὰ ἦλθε καὶ ὁ Παντελῆς μαζὶ μὲ τὰ βιολιά, κι' ἐνθ' ἐμπουζαῖαν οἱ Σύμβουλοι τοῦ Δήμου

αὐτὸς βαρούσε ὅτ' οἱ βιολὶ τὸ *λεγρὸ σπαθὶ μου* καὶ σιμπαὶ Σμυρνάϊκο καὶ τοῦ σεντὰ γαβάδες, ποὺ κάνουν καὶ τοὺς πρὸ ψυχροὺς νὰ γίνουιν κουβαρντάδες.

Ὁ Παντελῆς μὲ τὸ βιολὶ τὴν εὐθυμίαν χύνει κι' ὑπὲρ τοῦ Ἀμφιτρώωνος ὁ Δημαρχος προπίνει, εἰς τοῦτον δὲ Λατινιστὶ ὁ Λάμπρος ἀπαντᾷ καὶ ὅτ' οὐ Τραπεζί, ἔκαλλος τοὺς γρόνθους τοῦ βροντᾷ. Κι' ὁ Χρηστομάνος ἀπλώσε σὰ μὴ τότ' ἄνδρ' καὶ γιὰ τὸ Γκᾶζ καὶ τὰ νερά θερμὰς προπόσεις φέρει, κι' ὁ κομφιδός ὁ Γέροντας ἐξ ἔλης του καρδίας προπόσεις γιὰ τὸν θάσον τοῦ Ταβουλάρη κάνει, καὶ λῆγει πῶς ἐτοίμασε καὶ ἄλλας κομψίας καὶ παῖγνια καὶ φλόακας, ποὺ κόσμο θὰ τρελλάνῃ.

Ὁ Σπᾶθης δὲ ὁ λατρός καὶ αἰδὸς γλυκὺς ὑπὲρ κατευθώσεως τῆς Φιλαρμονικῆς, ὁ δὲ Βουρνάζος, Σύμβουλος ἐκ τῶν παλὴ πεζῶν, προπίν' ὑπὲρ τῆς Ἑθνικῆς καὶ ἄλλων Τραπεζῶν, καὶ οὐλοφῶνως εὐχεται νὰ γίνουιν κι' ἄλλα δάνεια, ποὺ εἰς αὐτὴν τὴν ἐποχὴν εἶναι τοσοῦτον σπάνια, ὁ Ἔξνος δὲ ὁ μυταράς, τὰ ὕψη θεωρῶν, προπίνει γιὰ τοὺς Ἰσπανοὺς καὶ γιὰ τὸν Καλδεράν, κι' ὁ Κώστας ὁ Σταυρόπουλος μὲ βλέμμ' ἀκτινοδόλον προπίν' ὑπὲρ νυμφεῶσεως τῶν ἀνυπάνδρων ἔλων, κι' ἰδίως τοῦ Φιλήμονος μὲ μὴ καλὴ κυρά, ποὺ μόνον μὲ τὴν πρῶτα τῆς νὰ φέρῃ τὰ νερά.

Κι' ἄλλαι προπόσεις ἔγειναν μὲ τόσην εὐθυμίαν, ἀλλ' ἔμως παραλείπονται διὰ τὴν συντομίαν, καὶ οὕτω πῶς εὐφρόδουσι παρήρχοντο αἱ ὥραι κι' ὁ Σπᾶθης μὲ τὸ φλάουτο ἀρχίζει τὸ μινὸρε, μὰ παίζει τὴν κιθάρα τοῦ κι' ὁ Γέροντας μὲ χᾶρι, ἐνθ' μακρὰν ἀκούονται ἀηδόνια καὶ γαϊδάροι, κι' ἐπάνω εἰς τοὺς Τραπεζῶν τὴν ἑλῆν καὶ τὸν βρόντο κρατεῖ τὸ πρῶμ' ὁ Γέροντας κι' ὁ Σπᾶθης τὸ σερῶντο, κι' ὁ Χοιδᾶς ραχάτερε μὲ ναργιλῆ γεμάτο κι' ἓναν κιεφτὴ ὁ Χημικός δὲν ἀφῆσε σὰ πιάτο.

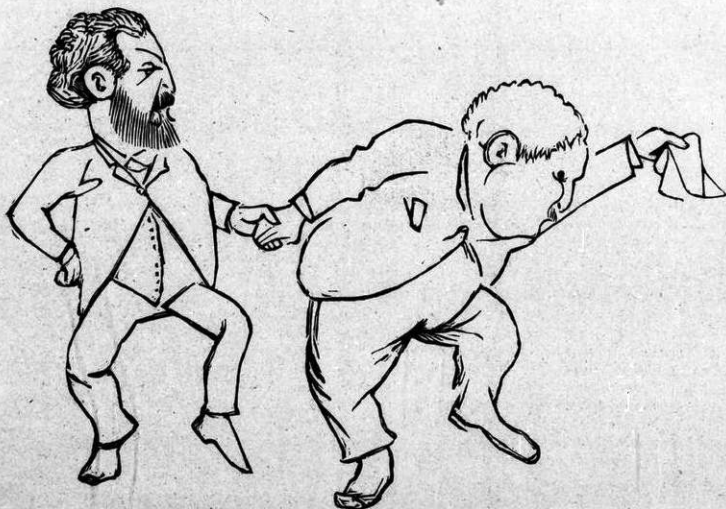
Μὰ παῖζει καὶ ὁ Παντελῆς ἀνάμικο χαβὰ κι' ὁ Δημαρχος σηκώνεται καὶ τὸ χορὸ τραπᾷ.

ΦΙ—

Κι' ἂν πᾶς, Μαριώ μου, γιὰ νερὸ δὲν θάλας καλὸ καιρὸ.
Ὅπου κι' ἂν ρίξῃς τὴ ματιά δὲν θαύρης μὴ σταλαματιά.

Κι' ἂν πᾶς, Μαριώ μου, γιὰ νερὸ κι' ἐγὼ ὅτ' ἔβροι καρτερῶ νὰ σοὺ τοσκόσω τὸ σταμνὶ νὰ πᾶς ὅτ' οὐ σπῆτι ἀδεαμνί.

(Φωνάζουν εἰς ἓν χορὸ.)

ΟΔΟΙ.— Μὴν πᾶς, Μαρῖό μου, γιὰ νερό
καὶ τὸν κακὸ μας τὸν καιρὸ
εἰς ἓνα μπᾶλλωμα γερὸ.

(κι' ὁ Σούλης ἀρχινᾷ
νὰ λέγῃ σιγανά.)

ΣΟΥ.—Θαυμάζομαι τὸ κρὸν νερὸ

—ὦχ! τὸ νεραντζοφιλημα—
δοῦ οὐ τοῦτο τὸν καιρὸ
κατήντησ' ἓνα δῆλημα.

Ἀπ' τὴν Πεντέλη 'πλάκωσε,
—ὁ Δήμαρχος τὸ 'τσάκωσε—
καὶ 'στὴν Ἀθήνα μπαίνει
τὴν καταδικασμένη.

Ποτίζει δέντρα καὶ κλαριά
καὶ καθεμὴ κληματαριά,

ποτίζει λειμονίτσαις

—χαρὰ σας, κοπελίτσαις.—

Μὰ μέν 'στὸ κατρακόλημα

—ὦχ! τὸ νεραντζοφιλημα—
κάθε νερὸ σταιρέει

κι' ὁ Δήμαρχος χορεύει.

ΦΙΛ.—Νερὸ πολυδιήγητο, ποῦ τόσο οὐ προσμένω,

—Πιπερόριζα,
φιλὴ λιγνὴ μου μέση καὶ νὰ σ' ὀρίζα—
λυπήσου ἓνα Δήμαρχο πολυθασανισμένο.
—Κάντα θάλασσα...
γιὰ σένα ἕως τὴν ἀκόμο 'χάλασα.

(Ὅλοι 'στὸ χορὸ πηδοῦν
καὶ μὲ κέφι τραγουδοῦν.)

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Έκτον έτος τούτο είναι,
κι' έβρα πάλιν αι' Αθήναι.

Έτος χίλια δεκάεκα κι' εγδοήκοντα ένένα,
και αυτός ο χρόνος θα'χχ περισεύματα γένναται.

Ό Ρωμής την έβδομάδα — μόνο μιά φορά θα βγαίη,
Κι' όταν έχω εξυπαδά — κι' όποτε μου κατεβαίη.
Συνδρομητάς θα δέχομαι — διότι τούς ανέχομαι,
μοναχ' σ'ας Έπαρχίας — και 'σ'ό Έξωτερικόν,
επειδή καιρούς πτωχείας — τρέχει τ'ό Έλληνικόν.
Συνδρομή γιά κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα και μόνο,

γιά τ'ό ξένα όμως μέρη — δεκαπέντε και 'σ'ό χέρι.
Άλλ' εδώ συνδρομηται — δέν θά γίνονται ποτέ,
κι' όσα φύλλα κι' άν κρατήσ — δέν περνάς συνδρομητής.
Κι' ούτε θέλω νταραβίρι — με κανένα κανονιέρη,
Γράμματα και συνδρομαί — αποστέλλονται σ' εμέ.
Μές σ'ών φόρων την άντάρα — κι' ό Ρωμηός μας μιά δεκάρα.

Τού 'Ιουλίου είκοστή τετάρτη,
παραίτησις Κολχάτσου τού άντάρτη.

Δεκάεκα πενήντα κι' όκτώ
και χάσκω με στόμ' ανοικτό.

Ό Κλήδονας τού Φασουλή,
δπου μαζεύονται πολλοί.

Ό Φασουλής έκάλεσε εις τ'ό αρχοντικό του
άρσενικούς και θηλυκούς τόν Κλήδονα να πάνη,
και ό καθένας έτρεξε ν' άκούσει τ'ό δικό του
κι' έγίμισε τ'ό μέγαρον τού πρώτου μπεκλιδάνη.

Ήλθαν λοιπόν και κληρικοί και δλ' οι έν τ'ό πρώτοις,
πού προσκαλούνται πάντοτε 'σ'όν κάθε του χορό,
και τότε με πλατύ σταμνί ό Ίπουργός Βουλγιώτης
'πήγε να φέρη μόνος του τ'άμνητο νερό
άλλ' όμως τόσο κόποτι του έπιγαν 'σ'α χαμένα
διότι όλα τα νερά τα γύρε στεριεμένα.

Και άδειανός έγύρισε χωρίς μιλά να θγάνη,
εσκέψη δέ ό Φασουλής μετά τού Περικλέτου,
άφο δέν 'έρισκεται νερό, τόν Κλήδονα να πάνη
'σ'ό καλυμμαύκι του πατρός άγίου Παναρέτου.
Άλλά δέν έσυμφώνησαν εις τούτο οι έν τέλει
κι' ό άγιος Άρσένιος και άλλλα πατριχίλια,
και ό Φιλίμων έστειλε την στάμνα 'σ'τήν Πεντέλη
κι' ό Σούλης τού την 'γύρισε γεμάτη ως 'σ'α χαλίζα.

Και τ'ό' έπιφωνήματα ήκούσθησαν και κρότος
και ό Τρικούτης έβριξε 'σ'η στάμνα πρώτος πρώτος
παράσμιον τού Λέοντος καθώς και τού 'Ηλίου,
ταχυήρια δυνάμεις, τιμής και μεγαλείου.
Κατόπιν ό Συμπόσιος μιά καρμίδα ρίχνει
κι' ό Φασουλής καλά καλά εις τούς λητούς την δαίγναι,

ό της Βουλής Αύγερινός φελλό κρασομπουκάλας
και μιά πλεξίδα κασοπή μιάς κυράς δασκάλας
ό Θεοτόκης ό πολύς μικρό κονδυλοφόρο,
πού 'σ'τόνομά του τούκαμε ό Βασιλεύς γιά θόρο,
ό ευεργέτης ό Τσιγγρός χρυσό Κωνσταντινάτο
καθώς και μισομάντυλο με δάκρυα γεμάτο,
δύο χαλκίχα σουβλερά ό Δήμαρχος Φιλίμων,
έν σύμμα τηλεγραφικόν Καζάκης ό ευσχίμων,
εις σύζυγος μακάριος δηό κέρατα δωδισα,
μεγάλο σβόλο άλατρώ δηό χήρας πούχουν λύσσα,
ή Φασουλή Ξυλάγκουρο, ή Περικλέτου πράσοο,
Κολιάτσος ό Συνοδικός ένα κομμάτι ράσοο,
και έλοι τέλος έβριξαν 'σ'η στάμνα κάτι τι
και έ,ι πράγμα έτυχε καθένας να κρατή.

Κι' άφο ή στάμνα 'γέμισε τού Φασουλή 'σ'ό τέλος
άπ' τ'ό μoustaki του μαζέ μιά τρίχα κι' ό Σμετάλος,
και τότε πιά ό Φασουλής τ'ό δηό του χέρια δάζει
κι' ανακατεύει τ'ό νερό και τ'ά σημάδια δάζει.
και τών προσκεκλημένων του τ'ό έκλεκτό λεροσοί
προσέχει άπ' τ'α χείλι του τόν άμπακο ν' άκούση.

Ό Λέων τού Πρωθυπουργού έβγηκε πρώτα πρώτα
κι' ό Φασουλής έκέγγασε και είπτε τ'α είκοντα.

Φ.—Βάλε τόν 'Ηλιο πρόσωπο, Πρωθυπουργέ Κεράλα,
και 'σ'ό Λεοντάρι έπειτα σαν Μπούφαλος καθάλα.

